

Desmuntem els mites racistes

Argumentari i dades contra els tòpics esgrimits per la xenofòbia

Tòpic: “Els immigrants ens treuen els ajuts”

L'arribada d'immigració ha posat en evidència les carències de l'estat del benestar, però no n'ha estat la causa. La causa real és la manca d'inversió en despesa pública.

Els immigrants també són contribuents de l'estat: el 12,2% del total d'afiliats a la Seguretat Social a Catalunya són immigrants. A l'Estat espanyol aquest percentatge és del 10,6%. Aquesta xifra seria més elevada si es regularitzés la situació dels treballadors de l'economia submergida.

Els immigrants no són una càrrega ja que aporten més del que reben: l'any 2007 les seves aportacions a la Seguretat Social representaven el 6,6% del total.

Les despeses que van originar van representar el 5,4% del total. (Font: Oficina Econòmica del President del govern, 2007). L'any 2008, la diferència entre les aportacions a la Seguretat Social i les despeses originades per la població immigrada, van suposar un benefici a l'Estat espanyol de 5.000 milions d'euros (Font: Joan Oliver, catedràtic UAB)

La població immigrada és majoritàriament jove (entre 20 i 40 anys), en edat de treballar, que contribueix a l'estat, en forma d'impostos i consum (per tant, IVA)..., més del que en rep.

L'any 2006, només 9.237 persones dels 250.000 residents estrangers a Barcelona van ser usuaris dels serveis socials

A Barcelona, a causa dels requisits que s'exigeixen, només el 6% dels habitatges protegits són adjudicats a població estrangera (que representa el 17,6% de la població de la ciutat)

No hi ha cap prestació específica assignada a estrangers. S'accedeix als ajuts segons les condicions com a persona i existeixen unes condicions específiques d'accés com, per exemple, disposar de permís de residència; per això, els sense papers només poden accedir als ajuts d'emergència. A més, cal complir una sèrie de requisits que tenen a veure amb la situació econòmica, l'edat, el nombre de persones a càrrec, el temps de residència al municipi o trobar-se en condicions de vida greus.

Cal remarcar que moltes de les persones immigrades desconeixen els mecanismes i circuits establerts i no acudeixen als centres de serveis socials per manca d'informació.

I que les condicions econòmiques i socials d'alguns immigrants són tan pessimistes que requereixen d'ajuda social.

La gran despesa en serveis socials s'aplica en les prestacions on els immigrants estan menys representats, com les vinculades a la Llei de dependència i a la gent gran.

Cal tenir en compte que es tracta de població jove i amb pocs problemes de salut.

Segons el Departament de Salut de la Generalitat, l'any 2006, el total de la despesa sanitària de la població estrangera representava el 4,3% del pressupost total, mentre que la població estrangera era quasi el 13% del total dels habitants de Catalunya.

A Catalunya, els immigrants van al metge la meitat que els autòctons i el consum farmacèutic dels pacients de nacionalitat espanyola és un 41% més elevat que els dels estrangers. El cost de l'atenció a urgències dels pacients estrangers és entre el 10 i 17% menor que el de l'atenció a pacients espanyols.

A l'Hospital de Sant Pau l'assistència a urgències de la població estrangera és exactament el 14,2% del total de pacients, que correspon al percentatge de població estrangera que viu a l'àrea d'influència de l'hospital.

S'ha creat la sensació que hem de competir pels recursos socials. Cal enfortir l'estat del benestar, que actualment és del tot insuficient per cobrir les necessitats del conjunt de la població.

En referència a això, presentem dades extretes de dos articles de Vicenç Navarro, catedràtic de Polítiques Públiques de la UPF:

[...] Existeix una interpretació de la crisi econòmica espanyola (molt estesa en els *establishments* financers, polítics i mediàtics de la UE i de l'Estat espanyol) que atribueix la crisi a l'excessiva despesa pública, que inclou la despesa pública social.

Les dades no abonen aquesta interpretació. Segons les darreres dades de la UE-15 (el grup de països amb nivell de riquesa més similar al nostre), l'Estat espanyol té la despesa pública social per habitant més baixa de la UE-15. En realitat, Espanya gasta en el seu estat del benestar molt menys del que li correspon pel seu nivell de riquesa. El PIB per càpita és ja el 93% del promig de la UE-15, però la seva despesa pública social per càpita és només el 74% del promig de la UE-15.

L'endeutament públic a l'Estat espanyol va baixar durant el període 2000-2007 des del 59,3% del PIB al 36,2% del PIB. El dèficit de l'estat també va baixar i es va arribar a superar els anys 2005, 2006 i 2007. Per tant, l'argument que la crisi (que va començar el 2007) la va generar l'excessiva despesa pública, inclosa la social, o l'exuberant deute públic, no té cap validesa.

A nivell europeu, la protecció social en el promig de la UE-15 s'ha anat deteriorant. Això respon al desenvolupament de les polítiques neoliberals promogudes pel Banc Central Europeu, la Comissió Europea i el Consell Europeu i que consisteixen en la desregulació dels mercats laborals, la reducció de la protecció social, les privatitzacions dels serveis de l'estat del benestar, la reducció dels beneficis laborals i socials, etc.[...]

Per completar informació, vegeu *Motius per a la vaga general* a www.vnavarro.org i *L'error de l'austeritat* a *Público* de 12-8-2010

Tòpic: “Els immigrants són uns delinqüents”

No hi ha correlació entre immigrants i delinqüència: L'any 2006 es va doblar la població immigrada respecte l'any 2002, però la taxa de criminalitat del 2002 va ser 1,5 punts superior a la del 2006. (Font: Secretari d'Estat de Seguretat)

La majoria de detencions d'emigrants es deuen a la seva situació administrativa irregular, situació que no és pas sinònim de criminalitat.

La gran majoria de condemnats són de nacionalitat espanyola

El percentatge d'empresonats estrangers augmenta a causa que els immigrants pateixen amb més rigor la cadena del sistema penal: en proporció, la policia els deté més, el jutjat no els concedeix la llibertat provisional en espera del judici, sinó que dicta la presó preventiva i el compliment de les penes és més dur perquè no poden pagar la responsabilitat civil del delictes.

(Font: Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans de la UB).

Dades de 2008	De nacionalitat espanyola	Estrangers
Condemnats a l'Estat espanyol	70,1%	29,1%
Empresonats a Catalunya	60%	40%

Els immigrants no són una població marginal: la inversió de diners i esforç que demana emigrar als països del Nord, implica una selecció en el país d'origen: emigren els que estan més ben preparats per accedir a oportunitats al país de destinació.

Els que emigren per motius econòmics no són sempre ni principalment els més pobres del seu país d'origen.

Tòpic: “Els immigrants ens treuen la feina”

Els immigrants no desplacen els autòctons dels seus llocs de treball

Estadísticament, **les persones immigrades tenen més formació que les autòctones, però fan feines menys qualificades.** El 42,9% dels immigrants que arriben a Catalunya són treballadors qualificats que ocupen llocs de treball per sota de la seva formació acadèmica i professional.

Les tasques que realitzen són essencials per al desenvolupament del país.

Sense les seves aportacions al món del treball, al consum i a l'economia en general, no hagués estat possible el desenvolupament econòmic català dels darrers anys. (Font: CTEESC 2007)

La població immigrada té pitjors condicions de feina, amb els llocs de feina més perillosos, precaris i penosos, pateix horaris abusius i rep salaris més baixos. Això només beneficia els empresaris i perjudica tota la classe treballadora perquè rebaixa les millors laborals assolides. A més, des del món empresarial s'assenyala la població immigrada com a culpable i part sobrerada de la societat, amb l'objectiu de fomentar la xenofòbia i la discriminació. **La classe treballadora, per tant, no pot seguir aquest joc i veure's dividida en funció del país d'origen, sinó que d'una forma unitària ha de lluitar**

per millors les condicions laborals de tots els que la componen.

La concentració dels treballadors immigrants en els sectors menys especialitzats ha facilitat el desplaçament dels treballadors autòctons cap a categories més altes. El 35% dels treballadors immigrants són peons.

Dintre del conjunt de la classe treballadora, la població immigrada és la més vulnerable a l'evolució del mercat laboral. L'any 2009 el total d'ocupats ha patit un descens del 7,3% en un any, que es tradueix en un 6,9% per als espanyols i un 9,3% per als estrangers.

Segons el nombre d'aturats registrats a les OTG de Barcelona, en el període 2006-2010 s'ha produït un increment de l'atur del 71,5% entre els nacionals i del 236,5% entre les persones estrangeres.

Durant l'any 2009, el 19,6% dels estrangers demandants de feina han tornat al seu país d'origen. S'assenyala la crisi econòmica com la causa principal d'aquesta marxa.

El 50,8% dels treballadors immigrants ho són de forma irregular.

Els estrangers, per tal de renovar els permisos de treball, han de presentar els certificats d'estar al dia de les cotitzacions a la Seguretat Social i dels pagaments a Hisenda.

Tòpic: “Els immigrants no es volen integrar”

La llei d'estrangeria dificulta a la població nouvinguda l'accés a una situació regular i per tant, a una feina, a l'habitatge, elements bàsics per poder-se integrar en una societat.

S'impedeix el vot als immigrants. A Catalunya hi ha més d'un milió de persones que no participen amb el seu vot en l'elecció d'aquells que legislen les lleis que han de complir i que fixen els impostos que han de pagar. **Això obstaculitza l'interès d'aquestes persones per integrar-se.**

Segons dades de gener de l'any 2010, el 28,2% dels matrimonis a Barcelona van ser mixtos (estranger/a amb nacional), una xifra superior a la dels matrimonis formats per dos cònjuges estrangers, que és del 9%.

L'increment del nombre d'immigrants als cursos de català del CPNL (Consorti per a la Normalització Lingüística) demostra l'interès creixent per al català:

Curs	Total inscrits	% estrangers inscrits	% llatinoamericans (respecte als estrangers inscrits)
2000-2001	41.950	16,46%	45%
2001-2002	46.650	22,31%	58%
2002-2003	53.770	34,02%	66%
2003-2004	64.350	40,85%	49%
2006-2007	-	81,6%	56%

(Font: Memòries del CPNL)

Les enquestes entre 2005 i 2007 indiquen que **augmenten els casos d'estrangers que es relacionen igual amb gent d'aquí que del seu país d'origen o fins i tot més amb gent d'aquí que del país d'origen, mentre que disminueix el nombre d'estrangers que es relacionen principalment amb gent del seu país d'origen**

Tòpic: Els immigrants ens envaeixen

Catalunya ha estat de fa milers d'anys un país d'aflluència de pobles i cultures diferents. Aquesta realitat és la que ha configurat el nostre país tal com és. La immigració no representa una amenaça, és un fet recurrent en la història del nostre país.

El ritme d'arribada de població immigrada s'ha accelerat aquests darrers anys, seguint el ritme de la globalització, ja que les raons són essencialment econòmiques i polítiques. El 20% de la població mundial acapara el 86% de les riqueses del món. (Font: ONU 2005, *The inequality predicament*). Si els capitals es concentren en una banda del món, és perfectament natural que les persones segueixin aquests capitals. No obstant això, la població migrant només representa el 2,94% de la població mundial.

L'any 2006 els immigrants representaven el 8,74% de la població espanyola. Quan l'Estat espanyol era país emigrant (fins a 1970), el percentatge de la població espanyola que emigrava, estava entre el 10 i el 12%. Avui encara hi ha 1.500.000 emigrants espanyols a l'estranger, sobretot a Amèrica Llatina i Europa.

És important que es mantingui el ritme de naixements perquè serem una de les poblacions més envellides d'Europa. Segons les projeccions del Ministeri de Sanitat espanyol, el 2050, els majors de 65 anys seran 16,3 milions, el 33,25% de la població. De fet, la immigració ajuda a rejevenir la població local. Així, la meitat de la població estrangera a Barcelona pertany al grup de 25 a 39 anys, amb una mitjana d'edat de 31,9 anys. **Només el 2,1% del residents d'origen immigrant té més de 65 anys, quan, en el conjunt de la ciutat, la població de més de 65 anys és el 21% del total de residents.**

L'any 2009 es confirma un important canvi de tendència en l'evolució de la població estrangera a Barcelona. Després de 10 anys de creixements continuats, el nombre de residents baixa substancialment. **El nombre de residents d'origen estranger ha disminuït durant l'any 2009**

La percepció de la quantitat de població immigrada augmenta com més pobre és el país d'origen. Els anglesos i alemanys pertanyen a dues de les cinc nacionalitats més nombroses a l'Estat espanyol, però erròniament existeix la percepció que comunitats menors els superen en nombre, per exemple algerians i bolivians.

Els mitjans de comunicació i el discurs polític fomenten aquest error de percepció. Moltes vegades, la informació ens arriba distorsionada. Un exemple, el suposat allau d'immigrants que arriben en pateres:

Arribada d'immigrants	
Arribada per avió	80%
Arribada per carretera	15%
Arribada per mar	5%

(Font: Informes policials, 2006)

Tòpic: "Els immigrants baixen el nivell de les escoles"

El nivell educatiu de la població immigrada no difereix gaire del de la població autòctona. No obstant això, en termes generals, ocupen llocs de treball inferiors als que correspondrien a la seva formació

Nivell educatiu de la població espanyola i estrangera

Nivell educatiu	Espanyols	Estrangers UE	Estrangers resta del món
Analfabets	2,1%	0,3%	2,7%
Enseny. primari	31,4%	12,8%	25,1%
Enseny. secundari	44%	48,6%	54,2%
Enseny. superior	22,5%	38,3%	18%
Total	100%	100%	100%

(Font: Enquesta de població activa INE 2006)

No tots els alumnes estrangers desconeixen la llengua vehicular, ni s'incorporen en el mateix curs al centre d'acollida, ni han tingut el mateix tipus d'escolarització prèvia.

S'està incorporant, majoritàriament, l'alumnat estranger en els centres públics i això accentua la divisió entre l'alumnat autòcton i estranger. Cal promoure la diversificació de l'alumnat immigrant entre els centres d'una mateixa zona, tant públics com privats.

La manca d'inversió en despesa pública també afecta els recursos destinats a ensenyament. En els darrers cinc anys, anys d'augment d'alumnes estrangers, lluny d'augmentar la inversió en recursos educatius, la despesa s'ha congelat i queda molt per sota de la dels països europeus. Cal dotar el sistema educatiu dels recursos necessaris.

Percentatge de la despesa en educació respecte el PIB:

	2000	2002	2004	2005
Catalunya	3,2%	3,2%	3,3%	3,2%
Estat espanyol	4,28%	4,25%	4,25%	4,23%
Mitjana UE	4,71%	5,08%	5,1%	5,06%

Tòpic: "Tenen actituds incíviques. Fan mal ús de l'espai públic"

A Barcelona, durant l'any 2008, només el 9,7% de les sancions (de circulació, ordenances municipals, de convivència, neteja i salut) van ser imposades a persones d'origen estranger.

Uneix-te i serem més forts!

Per adherir-vos a **Unitat contra el feixisme i el racisme**, envieu un correu electrònic a info@unitatcontraelfeixisme.org, citant el vostre nom o el de l'entitat, a més d'una persona i un telèfon de contacte.

Vine a les properes reunions i participa a les activitats que estem organitzant.

Fes un ajut econòmic al compte de "Unitat contra el feixisme i el racisme": 3025-0001-14-1433439761

Per a més informació:
<http://unitatcontraelfeixisme.org>
<http://www.facebook.com/unitatcfr>

Unitat contra el feixisme i el racisme

